

צד:

עין משפט
נר מצוה

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא

מסורת הש"ס

(א) כי"מ ל"ה, (ב) ב"ק ל': ד"מ
ע"ב, (ג) לקמן קד"ו (ד) (קד'
כ"ג: ט) (קדושים פרק ד'
(ו) (שמיני כג, ז) (ז) (ב"מ ע"ה:
(ח) (קד' קנ"ג: ט) (ט) (ע"י רש"י,
י' יצ"ע ח"ס' יצמות ל"ה ד"ה
מי ומספיק ב"ק ל': ד"ה
ומכאן יתוס' ב"מ ע"ב: ד"ה
קונסין ומספיק ואח"כ קד'
ד"ה אר"י ומספיק כמ"ה
כ"ה ד"ה רמ"י.

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה שנים
שהפקידו ויז' רבנן כסוליה
לא ניקנסיה אלא כמותה
ריבנן: (ב) ד"ה הכי השתא
ויז' והדרה מלוקח אצל:
(ג) תוס' ד"ה קונסין ויז' כל
חזוי לגמרי מליל ותיבת
יפסד נחל:

מוסף רש"י

זה אומר מאתים שלי.
נאחר זמן כשכחו ליטול
פקדון: ב"מ דף 17.
הפסיד הרמאי. אי"כ לא
יידע לעולם על האמת (שם).
שטר שיש בו רבית. שכתוב
בו שטח נדבית (ב"ק דף
שכתוב בו פלוני היה מכלולי
מנה נדבית ק"ו וכן למן פלוני

סיפא ר' יוסי אומר יבזר. יבזר את הכל: אי אמרם בשלמא, דכלאים כיתר מרובע דטניפות דמי והאי ימעט מן הדין הוא דלמא ר' יוסי למימר יבזר את הכל וכו' כרז הוה דאמר אס פיות מנסה את כולן אבל כן דאוקמת דמן התורה אפי' מיטוט לאני כיון דאמר דלמא מורא דאני אמרם

אחש רבי יוסי להוסיף חומרל אחרת
על זו ולמימר יבור. ואיכא ספרים
דכונן ביה מ"ט מספדו ולסויע' לרב
הנא קאמי: **משום דמיחו' כמקסי**
כלאם. מחלח שמתחיל למעט ומית
מקנתן ומיחו' כאלו מטיל אותן
בידם חורטן במהבין ולי כבר נרש
בדקקע ויביר קאט וסיר קאט נראה
מקסי בדקקע כללס ונפקא לן
מקאס במ"ק ונצורת כהניס: **לדוקא**
שניס שפסקידו. אלישנא דקנסא פריך
שנע מינה לא קפסין אומתור וסינ
אחמי קנסוהו רבנן כלבליה (ה) אלס
מחלח מרובע: מי יומר **ללאו כוליה**
כו. לכיון דרגליס לדבר דעירב בו
בידם דהאיכא יומר מרובע איכא
למימר דכוליה עריב: **מה הפסיד**
הרמאי. לא יכא להכות דהא לא
מפסיד מיד. ולסויע' קאמי: מי יומר
דערוכי עריב. כלל: **שיש בו רכיס.**
פלוגי ליה מפלוגי מנה במחלס עבר
ומן פלוגי: **הסע משעת כתיבה.** קסדר
להלוא אלס תשימון עילי נשך: **דמכא**
נפקא לן ב' אחור נשך: פ"ט דפני
רבין בו. לקמן בפ' בית בורא) מנן בית
כוס עפר אני מוכר לך מדה בחבל כי
ואס אמר לו את ספר לן יתר אפילו
פיחת רובע לפסח או הוסף רובע
לפסח הגיעו דהיינו לי רבעיס לבית
כוס דהוי לי סאין יתר מילין ועשה
סדרי וסעתי לו רבין מיקא עובד

וַיְהִי רִבּוֹן בְּנֵמָ' [קד:] לֹא אֵת הַמִּוֶּדֶת לִרְעוּב לֵב לֵב סָאָה הוּא מַחֲזִיר
אֵלָּא אֵת כָּל הָרַעֲשִׁים כּוֹנֵן לִ' רַעֲשִׁים שֶׁל בֵּית בּוֹר וּמִתְרוֹחֲתִים
מַחֲזִיר הַיֵּכָה דְבֵּל לְשֵׁלם מַשְׁלֵם אֵת כּוֹנֵן וְלַעֲלִי נִמִּי הַיֵּכָה דְבֵּל
מִנְפֵּה אֵת כּוֹנֵן וּשְׂמִיעָא לְבֵר הַיֵּכָה. וְאַלְשָׁנָה קָמָה דְאַמְרֵי לֵב
קִמְסִיעָה דְהֵכָה וַיַּחֲסֵם דָּבָר טַעַם הוּא דְרֹעֵב מַחֲזִיר אִינִים אֵלֵּי כָּל
טַעַם מַרְבּוּעַ הוּא דִּבְר חֲשׁוֹב וְלֹא מַחֲזִיר מִדִּי: לֵב **פֶּסָאָה**. אֲחֵר גְּבִי
יֹד עֶסֶר מֵדָה בַּחֲבֵל אִנִּי מוֹכֵר לָךְ בְּדִין הוּא דְמַחֲזִיר לֹא אֵת כָּל
סִימָן דְּמַעֲיָקָה לֹא אֲקִנִּי לֵב מוֹכֵר מִדִּי בִּיחּוֹר עַל מִדָּה הַבֵּל
וְשׁוֹם דְאַמְרֵי לֵב בְּחֵדִיָּה הוּא חֶסֶר הוּא אֵלֵב מִסְתַּחֲמָה דֵּלֵב אֵת הוּא
זֶר עַל הַבֵּית בּוֹר וְאִפִּי כֹּל שְׂהֵא הֵלֶךְ כִּיֹּן דְּלִקֵּט דְבֵּל גְּדוֹל כֹּל
מַרְבּוּעַ נִסְאָה לֹא הוּא מַחֲזִיל בְּדֵבֶר חֲשׁוֹב הוּא בְּנִי
דְלֵהֲבִי אֲחֵנִי מִחֵל דְּלִי בֵּית בּוֹר וְהֵאֵל דְקָאֲמֵר לֵב הוּא חֶסֶר הוּא
יִיחֹו לֵבִי אֲחֵנִי דֵּאֵי לֹא הוּא יִמֵּר עַל הַמֵּדָה כִּי אֵם רֹעֵב הוּא
לֵב אֵלֵב יִמֵּר מַרְבּוּעַ לֹא הוּא מַחֲזִיל כָּלֵל וַיַּחֲסֵם
הַדִּין לְחֶסֶרֶן דְרֹעֵב נִמִּי הוּא מַחֲזִיל יִמֵּר מַרְבּוּעַ לֹא
מַחֲזִיל וְיֹא דְהֵא לְלוֹקָה אֵלֵב גְּבִי רֹעֵב טַעֲמָה דִּקָּךְ עַל גֵּב
אֲמֵר לֵב הוּא חֶסֶר הוּא יִמֵּר הוּא מַחֲזִיל מִסְתַּחֲמָה דְהֵא
טַעֲמָה רֹעֵב וְלַעֲשׂוֹם אִימָא לָךְ כִּי אִימָא נִמִּי יִמֵּר מַרְבּוּעַ הוּא
מַחֲזִיל וַיַּחֲזִיר הַמִּוֶּדֶת דֵּאֵם בֵּל נִפְשׁוֹת אִינִי מִנְפֵּה אֵת כּוֹנֵן.
וְלַמֵּת

עור ניכר דהא אחר בשמעתי ובהמיני (ב"ק דף ל' וסא) דמשתע
 ונצי בשמיה ויהא ועבר משמע להו ולא עדים ולהכי לא מיפסלי
 עדים שהיו אנוסיין מחמת פשטות וכן י"ל בשטר חוב המוקדמין
 וכן ואחאי ויהא עדים פסולים כי שחמו על השטר מוקדם אל
 שיעט בשטת המלך ואומר ר"י דהלכה כרצון דל"ע דקד"ה
 וכן גדולות מטעם זה כרצון דר"מ (יבמות לז.) כמעוצרת חבירו
 וכן מחייב דהא דמפרש לה גמי הכי לא את המוצר בלבד
 כדדינא מחייב דלשונא דקנסו הימרא אטו איסורא לא מצי
 ליקא איין לקנסו כן ר' מהר"ה לא לידע כמה ש"ס ולא
 צ"י עיקר דל"ע הוה שמע דלשונא דקנסא מחייב:

התם

אימא טיפא. ולא גרסי' ת"ש דלמאי שדחה דחומרא בעלמא הוא חין סברא שיקום ר' יוסי ולא מספיק ליה למימר דפליגי דר' יוסי סבר דרובא עדי שמיחא ורבנן סברי דשמיחא דלא מספיק דפלוניגויה דכחי: **הלם דאי** שנה א"ר ה"מ סגנוי

הכא מי ימר דליכא רמאי אימור
ערוכי עריב אלכ דמשי ספיר טפי:
קונסין איתו ואינו גובה לא קין
ולא רבית. נראה לר"י
דבר"מ קום לגמרי להפסיד החוב
מיליו נהדוהא או בעדות אחרת
דנמשעת לשמע דליתו גובה לא את
הקמן משמע דליתו גובה כלל ועוד
שעמט דומיא דרביה וכן נשמע
דממדתמה לה בהמניח (וכן דף ג: וס)
גבי המוליא חבטו וקשו דקטנו גופן
משמוש שנתן שמפסיד גוף הממונן ואין
להקשות דכ"מ (ב"מ דף עב:
והס) דמפסיד גוף דשטר טע"ז ע"י
לשטרי חוב המוקדמין ומוקי הדין
דשטר חוב כד"מ והכי ממנה דהכא
המפסיד גוף המלוה אפס חובו מפסיד
המלוה אלכ השטור פוקט דהסם לפי
שלא נעשית עזירה בגוף המלוה אלכ
בשטר אלכ רבי"ט ע"י עזירה בהמלוה
לחפ"י בלא שטר אלכ ע"י דקאמר דמשעת
נמניה עבד כל שומא חובי בלא שטר
מאי איכא איסורא כהמלוה והקשה
ירוש' דלס דלס יפסיד כל חובו (א) יפסיד
לגמרי אלכ קטני ליה חוטא נשכר
ואור"י דלא קשה כי המלוה שמרין
קפוס בגוף אטו שנה ומתוך קין חסר
לאלל הלוה אין כמה לקטס כדי שיהיה
שמתחלה ע"מ לפדוע הוה ליה:
הכ"ה השתא התם משעת בחיבה
עבד לית שומא הכא מי ימר

דערער. קשה לנשכח דלמא לא מייתי הוה דשמי חוב המוקדמן
 וקדומו הוה כנוליו מוקד ראשון ויזכנו שם אפי' דלמא למימר נמי
 וי' ימר דגב' המעשד' דמא לא גזינו מעשד' גלוסו ו' גלוסו
 ו' להקשות כגורא דהמינא את הכד (ב"ק דף י' יסו) ואמר ר"י דכי
 משעת דמא כתיבה הוה דעבר ליה שומא הוה נמי משעת
 כתיבה הוה דעבר ליה עב מדבר שמי חסד:

והחכמים אוסרים נובה את הקרן. משמע שגיבה ע"פ השער ואפי' מתעשנדי וקשה לר"י למה השער שאלו כיון שהעדים עובדין על לא תשימון בדמנן בזהוהו (ב"מ דף סה:) ואשר כיון לאתן עדי חמתם שאין מרומחין כלום את קיימאן לן כלכחי (פסה"ק ס.ו.) דעבריהן אובל נגלות להעמיד פסול והא דלא חמי זהו בורר (דף סד דה.) ה"ג את חנא ליה אלא בכלל מלוה הוא בדמנאפה התם (דף סד דה.) נבנא מלוה הרבית מלוה הבאה (לל) ברבית ואין לומר למעריי כגון שאין ניכר הרבית בשער אלא כתב סתם פלוני ליה מפלוני מנה והעדים לאו סבורים שהיה הכל קרן ואח"י נודע שהיה זו רבית דלא בפרק האחרון נאך (ב"מ דף עב.) מש"י ר' יוחנן אהיהא דשטרי חוב המוקדמין מפולין אפי' מימא ברנא ורנא שמה יבנה מומן לרשון ואין אפי' ניכר הרבית בשער שיש בו רבית ממי נגזר שמה יבנה גם הרבית בצמורתו ואין לומר דלעק כשרין אלא עשו שומא כיון שניכר הרבית מתוך השער וכן יבא לגבות הרבית ע"י שטר וזו והא דלא

באחריו נשך (שם דף ע"ב): שהעדים עובדים בלא תעשה היינו בשאין
המבינה עבד ליה שומא א"כ בשטר זה עוברין בלא תעשה וי"ל דלא ת
בדאמרי' (ב"מ דף ה' ב'): תחמוד לאינשי בלא דמי משמע להו א"כ כג
לדיח דמוקי לה כ"דמי אבל לרובן כשרין ואפי' ר"מ איני פוסל אלמ
שי' שיש עדים שישו אטווי מחמת נפשות ור"מ ל"ל עדים כגון ש
כ"דמי בגזירותיו (עיווינו מ"ו) דוקא בגזירותיו אבל לא בקנסותיו וכן
ומינקת מנכריו: דתנן רבין בר ר"נ א"א את המוריר ב'ל' הא ד
הוא מחזיר לו' משום דלא מתהלל אלמ ע"י גרייתא דרבינ בר ר"נ
מימי' מהכא דלא שייך הכא קנסא דלא לקח הניקא יותר ממה
גרסי' מה שהיה כחזב ממשלם פסדים שילוקה הכא מי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones